

Báger Gusztáv

ALAP

*Optimizmus, hogy eltűntél – mint a kámfor.
Mint a golyóstoll nyoma, mely öt percig tinta csak,
aztán fénytelen jelek. Mint a simogatás hűlt helye.
Vagy mint csípés, mely egy pillanatig fáj csupán.
Elment a bizalom, elutazott a déli sarkra.
Itt hagyta a földet a prosperitás, nyaral a Holdon.
Isten is elrejtette arcát,
hiába sokasodnak a gyónások, a fohászok.
Valami azért mégis csak maradt:
a tinta illata – s ez épp elég.
Mert voltak szép napok.
A madarak csicsergése elaltatta a borús eget,
a tenger dübörgése izgalomba hozta a hajókat,
a vitorlákat szél ragadta grabancon, nem a depresszió,
a szerelmek nem válással végződtek,
hanem gyermekáldással,
a mondandó eljutott a szívekbe az Úr igéjén át,
a hálaadás forrásában megfürdött a lélek,
a reggelek előtt megjelent a hajnal,
az esték előtt az alkonyat,
az anyák pénze elég volt uzsonnára,
az apák nyaralni vitték a családot,
a koldusok jól öltözöttek voltak,
mert tudták, a szimpátia a külsőnél kezdődik.
Az állam akkoriban egy barátságos bácsika volt,
akit azóta szörnyeteggé maszkíroztak.
A tükrök letakarva, a szemek kisírva.
Akit hívnak, az megjelenik.
Az Optimizmus meg vár.*